

rat, kíméletlenség, védekezés, az élet zavartalan élvezete (ez mind belefér ebbe az egy emberbe). Én hallgatók, ő beszél, nagyokat vihogva saját (igazi!) szellemes találatain. Egy ember, aki arra bátorít, hogy a magam módján adjak igazat magamnak (vagyis éljek szabad emberként).

Este nagyjelenet Évával a hallgató Jutka jelenlétében.

Éva. Szerelem. (A CHERBOURG-I ESERNYŐK a rádióban.)

Félek. Gyenge vagyok. Önmagamat veszttem el, ha nem vigyázok.

Ez még ugyanaz az ember, aki voltam?

Senki sem segíthet, azt sem tudják, miben segíthetnének. Nem ismerik ezt az állandó félelmet és fájdalmat, és éppen ezzel adnak reményt. Hátha valóban csak beteg vagyok, és az egész nem is így van? Hátha még meggyógyulok?

(A hagyatékból sajtó alá rendezte Vass Éva, szerkesztette Kelecsényi László. Gábor Miklós naplójának újabb kötete rövidesen megjelenik a Palatinus Kiadónál.)

Vörös István

EGY HALDOKLÓ

Egy nap is milyen hosszú,
egy évezred milyen rövid,
nem érzem magam rosszul,
csak a körmöm rágtam tövig.

Egy óra milyen hosszú,
egy haldoklás milyen rövid,
az élet olyan bosszú,
min az ördög bosszankodik.

Az Isten milyen hosszú,
a túlvilág milyen rövid,
rossz alagút és rossz út,
az ember lába kitörik.

Egy lépés milyen hosszú,
ez a séta milyen rövid,
fejünk fölött egy hattyú
az elmúltba visszazökik.

ZSOLTÁR ÖRDÖGHANGRA

Isten naponta elrág egy kavicsot,
ha nem is sok, de így a világ forog.

Isten naponta tengervizet iszik,
nem mondja, hogy jó, se hogy sós egy kicsit.

Isten naponta kiszökik az úrbe,
felhőkön lába, inge összegyűrve.

Isten naponta kiürít egy követ,
élni fiatal, meghalni már öreg.

Meghalni öreg, élni még fiatal,
Istent naponta várja a hivatal,

inge gyűrött, a felhőkön lába,
nem sokat beszél, az imákat várja,

az úrbe szökik, nem mondja, hogy hallom,
amit énekel, legfeljebb csak dal-rom.

A világ forog, ha nem maradhat így.
Isten néhanap önmagára irígy.

Fischer Mária

INNEN AZ ÓPERENCIÁN

Mindig fennakad egy ködbe vesző delizsánsz
valamely vehemens angyalon. Égi malőr –
messze van. Ennyi a hír. Vagyis: ágy, nyugalom –
vagy csak az ágynyugalom kelletik és javasolt
kordonon innen, örökké havazó teleken.
Mint a mesében, el-eltűnhet a nap meg a hold,
sűrűsödhet a vég nélküli, furcsa homály.
Lomposodunk, Habakuk. Tágul, térdesedik
kérgünk, és a király kisleány otthon ül, és
nem nő meg soha. Életvizet inni nem ad,
napnak fénykerekeit már nem hajtja felénk.